

*Z chrbta nehybného muža stahujem krvou premočené tričko, odhalujem pompézne tetovanie. Fotokópia, ktorú vyťahujem z vrečka, je pokrčená, ale na porovnanie s obrázkom na jeho pokožke celkom stačí. Vďaka slabému svetlu pouličnej lampy vidím, že obidva vzory vyzerajú rovnako. Mužovo ľavé plece zdobí okrúhle polynézske tetovanie v sýto čiernej farbe, v strede sa vyníma zložitá zamračená tvár príslušníka kmeňa. Z okrajov sa rozprestierajú štylizované krídla, jedno sa táhá po mužovej lopatke, druhé po ľavej strane jeho hrude. Všetko je flakaté od krvi.*

*Obrázok súhlasí. Mám toho správneho.*

*Tep na krku mu stále bije, hoci veľmi slabo, čo ma upokojí. Nenastanú nijaké problémy. Prácu treba urobiť, kým je telo ešte teplé. Keď mŕtvolu vychladne, pokožka stuhne a mäso stvrdne. Potom je práca ťažšia a ja si nemôžem dovoliť chyby. Samozrejme, ťahať kožu zo žijúceho tela znamená oveľa viac krvi. Mne však krv neprekáža.*

*Môj batoh leží obďaleč, ostal tam pri ťahaní chlapa do krikov. Bolo to celkom ľahké – malý parčík je v tomto čase opustený. Stačil jeden úder do temena a klesol na kolená. Nijaký zvuk. Nijaký rozruch. Nijakí svedkovia. Bolo jasné, že tadiaľto sa bude vracat' z nočného klubu, stačilo ho sledovať. Ľudia sú strašne hlúpi. Nemal nijaké podozrenie, ani keď ma videl bližieť sa so zaťatou päsťou. Vzápätí sa rozstrekla po zemi jeho krv z rany na spánku. Prvý krok prebehol mimoriadne uspokojivo.*

*Na zemi ho stačilo vziať pod pazuchy a čo najrýchlejšie odtiahnuť z kamenného chodníka do krikov, aby ho nebolo vidieť. Bol ťažký, ale ja mám silu a podarilo sa mi ho dostať cez medzeru medzi dvoma va-  
vrínovými krikmi.*

*Námaha ma vyčerpala. Vystieram ruky dlaňami nadol. Vidím ná-  
znak triašky. Zatínam päste, potom ich znova otvárať. Obidve ruky  
sa mi trepcujú ako motýlie krídla a srdce mi splašene poskakuje. V duchu  
zabreším. Na prácu potrebujem pevnú pravú ruku. Riešením je bočné  
vrecko batoha. Škatulka tabletiiek, malá fľaška vody. Propranolol –  
oblíbený betablokátor hráčov biliardu. Prehltnem dve tabletky, za-  
vriem oči a čakám, kým zaberú. O chvíľu je triaška preč. Môžem začať.*

*Zhlboka sa nadýchnem, siahnem do batoha a šmátram po obale  
s nožmi. Keď sa dotknem prstami jemnej kože, pod ktorou sa črtá oceľ,  
zaplaví ma uspokojenie. Čepele sú od včerajšej noci čerstvo nabrúsené.  
Možno intuícia, tak by sa dalo povedať, že dnes bude ten veľký deň.*

*Hodím obal s nožmi na mužov chrbát a rozviažem sňúrky. Koža sa  
s labkým cinknutím kovu rozvinie, čepele pod prstami príjemne chla-  
dia. Vytiahnem nôž s krátkou rukoväťou, ktorý použijem na prvé rezy,  
označím si na pokožke obrys toho, čo vyrežem. Potom na sťahovanie  
kože použijem dlhší, dozadu zakrivený nôž. Kupujem ich z Japonska  
a dávam za ne celý majetok. Ale stoja za to. Sú vyrobené rovnakou  
technikou, aká sa používa pri výrobe samurajských mečov. Oceľ mi  
umožňuje rezať rýchlo a presne, je to, ako rezať do masla.*

*Nože, ktoré už nepotrebujem, odkladám na zem vedľa tela a znova  
mu skontrolujem tep. Slabší než predtým, ale stále žije. Z hlavy mu  
vyteká krv, teraz pomalšie. Čas na rýchly, hlboký skúšobný zárez do  
ľavého stehna. Nijaké myknutie ani nadýchnutie. Iba pravidelné vy-  
tekávanie tmavej klzkej krvi. Dobré. Nemôžem si dovoliť, aby sa pohol,  
kým režem.*

*Tá chvíľa prišla. Jednou rukou držím pokožku napnutú, robím prvý  
rez. Rýchly rez zvrchu pleca cez vytrčajúcu lopatku, sledujem obrys*

*kresby. Za čepelou vyskakuje červená stuha, teplo mi oblizuje prsty.  
Zadržím dych, keď si nôž vyrezáva cestičku, vychutnávam si mráz,  
ktorý mi behá po chrbte, a nával vzrušenia v slabinách.*

*Kým skončím, bude mŕtvy.*

*Nie je prvý. A nebude posledný.*

## MARNI

Ihly prepichovali pokožku rýchlejšie, než oko stačilo vnímať, vpúšťali do kože tmavý atrament a zanechávali na povrchu stekajúce kvety krvavých ruží. Marni Mullinsová každých pár sekúnd utierala kvapky papierovou vreckovkou, aby videla obrysy na ramene zákazníka. Troška vazelíny, potom ďalšie ostré pichnutie ihiel do mäsa, vytvorenie novej čiernej ryhy, ktorá vydrží naveky. Mágia pokožky a atramentu.

Marni hľadala v práci útočisko, fascinovalo ju bzučanie a tiché vibrovanie tetovacej ihly v ruke. Bol to dočasný únik pred spomienkami, ktoré ju sužovali a na ktoré nedokázala zabudnúť.

Čierna a červená. Značka, ktorú vpichovala do poddajnej pokožky. Zákazník sa pod tlakom špičky ihly šklbal a mykal, dokonca aj vtedy, keď mu Marni druhou rukou znehybnila rameno. Veľmi dobre poznala bolesť, ktorú prežíval. Aj ona prežila dlhé hodiny pod ostrým hrotom tetovacieho prístroja. Súcitila s ním, ale tú cenu treba zaplatiť – chvíľu vydržať v záujme čohosi, čo pretrvá celý život. Čohosi, čo človeku už nikto nikdy nevezme.

Predlaktím si odhrnula z čela prameň tmavých vlasov, a keď jej znova padli do očí, potichu zahrešila. Odfúkla vlasy nabok, ponorila sedemhrotovú ihlu do misky s vodou, aby zmenila atrament z čierneho na bridlicovosivý.

„Marni?“

„Áno? Ako ti je, Steve?“

Ležal dolu tvárou na masážnom stole. Obrátil k nej hlavu, žmurkol a zašklabil sa. „Nedáme si prestávku?“

Vrhla pohľad na hodinky. Pracuje na ňom už celé tri hodiny a zrazu si uvedomila, aké má stuhnuté plecia.

„Určite, samozrejme.“ Tri hodiny sú dlhý čas, dokonca aj pre stáleho zákazníka ako Steve. „Držíš sa ako šampión,“ dodala a odložila ihlu na stolík s náradím. Takými slovami vždy povzbudzovala zákazníkov, nehľadiac na to, či sa držali, alebo nedržali ako šampióni – a Steve sa pri tom vrtení a stonaní rozhodne nedržal ako šampión.

Aj ona už potrebovala prestávku, lebo sa jej chytala klaustrofóbia. Ako vždy pri hromadných akciách – sály s umelým osvetlením, stuchnutý vzduch a hlučné davy. V sálach bez okien človek nevedel, či je vonku svetlo, alebo tma, a Marni potrebovala vidieť oblohu, kdekoľvek bola. Aj tu bol vzduch vydýchaný a horúci, miestnosť preplnená telami, ktoré tetovali, a divákmi pozorujúcimi ihly. Všetko podfarbovala ohlušujúca rocková hudba a nepretržité bzúčanie tetovacích prístrojov na skrvavených pokožkách.

Zhlboka sa nadýchla a pokrútila hlavou, aby uvoľnila napätie v krku. Vo vzduchu sa vznášala prenikavá vôňa atramentu zmiešaná s krvou a s dezinfekčnými prostriedkami. Stiahla si čierne latexové rukavice a hodila ich do vreca s odpadkami. Steve si pretáhol rameno, zatínal a otváral päst, aby obnovil krvný obeh. Bol bledší, ako keď ho začala tetovať.

„Choď si dačo zajesť. Vráť sa o pol hodiny.“

Marni mu rýchlo obalila krvavý dizajn fóliou, aby sa nezašpinil, a ukázala k bufetu. Keď odišiel, pretlačila sa cez dav ľudí na schodoch dolu na prízemie a vybehla von cez dvere vedúce na požiarne schodisko. Z plných pľúc sa nadýchla studeného vzduchu a uvedomila si, že unikla práve včas. Oprela sa o studený betónový múr a za-

vrela oči, sústreďujúc sa na zníženie tlaku v hrudi, ktorý vyvolalo množstvo ľudí a uzavretá budova.

Otvorila oči a zažmurkala. Umelé svetlo sály vystriedal jasný slnečný svit. Nad hlavou jej krúžili čajky, škriekali na seba, na konci opustenej bočnej ulice sa vábivo trblietal prúžok mora. S pôžitkom si vychutnávala slaný vzduch a potom vyhrbila chrbát, kým ju nezabol. Krúžila plecami, pukali jej kosti. Mala by považovať, či nie je na tetovanie už stará. Čo iné by však robila? A pravdupovediac, nič iné by robiť nechcela. Tetuje ľudí, odkedy mala osemnásť, devätnásť dlhých rokov, za ten čas potetovala nespočítateľné množstvo pokožík.

Zalovila rukou v taške, aby sa uistila, že v nej má škatuľku cigariet, a vydala sa cez labyrint úzkych uličiek, ktoré tvorili Brighton Lanes. Bol predĺžený víkend a ulice zaplavili turisti – priťahovaní ako straky ku klenotníctvam a starožitníctvam alebo k módnym butikom, kde hľadali ideálne svadobné šaty či dokonalé črievičky. Všetky jej obľúbené kaviarne boli preplnené, ale neprekážalo jej to. Dnes si radšej vychutná svoju dávku kofeínu pod šírým nebom. Odbočila na North Street a zamierila krížom k nezastrešenej kaviarni v Pavilion Gardens.

Pri obslužnom okienku čakal dlhý rad ľudí, pravdepodobne sa oneskorí, no tých niekoľko minút navyše na čerstvom vzduchu stojí za to. Zahľadela sa na oblohu. Bledomodrá. Nie žiarivo azúrová ako v lete, ale mierne dozelená, posiatá rozptýlenými obláčikmi, strácajúca sa na sivom hmlistom obzore, ktorý splýval s morom. Dokonalá na predĺžený jarný víkend.

„Čo si dáte, zlatko?“

„Čierne amerikáno. Dvojité, prosím.“

„Hneď to bude.“

„A mafín,“ dodala vzápätí. Nízka hladina cukru v krvi. Nebol to najlepší výber jedla pre diabetičku, no neskôr si môže pichnúť inzulín, aby to vyrovнала.

Z pavilónu vychádzali hluční turisti, ešte vždy ohromení tým, čo videli vo vnútri. Bol to disneyovský palác z obdobia regentstva, zmiešanina cibulovitých kupol, končistých veží a svetlokrémovej štuky, pripomínajúca svadobnú tortu. Pri pohľade naň Marni vždy myslela na Šeherezádu z *Tisíc a jednej noci*. Do tohto miesta sa zalúbila hneď v prvý deň v Brightone. Rozhliadla sa, hľadala miesto na sedenie. Všetky lavičky boli obsadené a ľudia sa rozvalovali na trávnikoch, jedli a pili, smiali sa alebo pokojne ležali na slnku.

Vtedy ho zbadala a zovrelo jej žalúdok. Obrátila sa späť k obsluženému okienku, dúfajúc, že si ju nevšimol. Na stretnutie s manželom nemala dnes dopoludnia náladu. S bývalým manželom, aby bola presná – v najlepšom prípade nevyspytateľným a vždy znepokojujúcim, pokiaľ išlo o zmiešané pocity, ktoré v nej vyvolával. Vzali sa, keď mala osemnásť, rozišli sa pred dvanástimi rokmi, no neprešiel deň, aby naňho nemyslela. Striedavé rodičovstvo komplikovalo vzťah, ktorý sa dal najvýstižnejšie pomenovať ako láska-nenávisť.

Riskovala rýchly pohľad a sledovala, ako Thierry Mullins prechádza cez trávnik so zachmúreným výrazom v tvári. Vyzeral neisto, rozhliadal sa na všetky strany, obzeral sa cez plece. Čo robí tu vonku? Mal by byť v konferenčnej sále – je členom organizačného výboru.

„Dve libry štyridsať, prosím.“

Marni zaplatila za kávu, schmatla kartónový pohár a odkradla sa k vzdialenej strane kaviarne, aby sa vyhla Thierrymu. Keď si zapálila cigaretu, ruky sa jej triasli od adrenalínu. Ako to, že má na ňu ešte vždy taký vplyv? Sú rozvedení dlhšie, než boli zosobášení, no stále vyzeral rovnako, ako keď sa s ním zoznámila. Vysoký, štíhly, pekná tvár, pokožka stmavnutá tetovaniami, ktoré naštartovali jej celoživotné očarenie týmto živým umením. Tak ako často, keď sa mu pokúšala vyhnúť, mala pocit, akoby ju k nemu čosi priťahovalo. Pri niekoľkých príležitostiach sa k sebe takmer vrátili, pokým jej pud sebazáchovy nedupol na brzdu. Má však ten vzťah ukončiť? Vzda-

la sa nádeje. Zhlboka si potiahla z cigarety. Kofeín, nikotín, hlboké šluky. Zavrela oči, čakala, kým chemikálie zaberú.

Ohorok odhodila do kávovej usadeniny a rozhliadla sa po odpadkovom koši. V zadnom rohu kaviarne zbadala zelený plastový kontajner. Nožným pedálom zdvihla poklop, a keď hádzala pohár dovnútra, zaplavil ju zápach zahŕňajúceho vzduchu. Bol oveľa horší ako zvyčajný zápach zo smetiaka v parku za pekného dňa. Keď nazrela do tmavého vnútrajška, do hrdla jej vrazila žľč. A vzápätí ten pohľad oľutovala.

Uprostred rozmliaždených plechoviek od koly, odhodенých no-  
vín a obalov z rýchleho občerstvenia čosi uvidela. Sinavé, lesklé tvary,  
ktoré sa okamžite zhmotnili do ramena, nohy, trupu. Ľudské telo,  
nepochybne mŕtve. Všimla si vrtký pohyb – potkan obhrýzajúci  
okraj tmavej rany. Záplava denného svetla ho vyrušila a so zapišťaním  
zmizol v odpadkoch.

Marni ustúpila, poklop sa zabuchol.

Rozbehla sa.